

W tym zakresie wnoszący odwołanie wskazuje, po pierwsze, że Sąd naruszył prawo, dokonując literalnej i oderwanej od kontekstu wykładni art. 6ter konwencji paryskiej, nie biorąc pod uwagę ducha tego przepisu i samej konwencji, która po wprowadzeniu zmian aktem lizbońskim z dnia 31 października 1958 r. zaleca rozciągnięcie wszystkich przepisów odnoszących się do znaków fabrycznych lub handlowych na znaki usługowe, z wyjątkiem kilku przepisów, które nie znajdują zastosowania w niniejszej sprawie.

Wnoszący odwołanie podnosi, po drugie, że sam prawodawca wspólnotowy kwestionuje dokonywanie rozróżnienia między znakami towarowymi a znakami usługowymi, ponieważ art. 29 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, który stanowi transpozycję art. 4A konwencji paryskiej, odnoszący się do prawa pierwszeństwa, wyraźnie wymienia usług objęte wnioskiem o rejestrację znaku.

Wskazuje on, po trzecie, że wbrew temu, co Sąd orzekł w zaskarżonym wyroku, art. 6 traktatu o prawie znaków towarowych sporządzonego w Genewie dnia 27 października 1994 r. należy interpretować w ten sposób, że objaśnia on zakres stosowania konwencji paryskiej, nie rozciągając jednak zakresu stosowania na sytuacje, które są wykluczone w obecnym brzmieniu tej konwencji.

Wreszcie wnoszący odwołanie podkreśla, że w niedawnym wyroku sam Trybunał Sprawiedliwości dopuścił, przynajmniej domyślnie, że konwencja paryska zaleca równe traktowanie znaków towarowych i znaków usługowych.

(<sup>1</sup>) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).

(<sup>2</sup>) Zbiór traktatów Organizacji Narodów Zjednoczonych, tom 828, nr 11847, str. 108.

## Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepis art. 1 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy Rady 85/577/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie ochrony konsumentów w odniesieniu do umów zawartych poza lokalem przedsiębiorstwa (<sup>1</sup>) powinien być interpretowany w ten sposób, że obejmuje on przystąpienie konsumenta do spółki osobowej, spółki osobowej prawa handlowego, związku lub spółdzielni, jeśli cel przystąpienia nie polega przede wszystkim na uzyskaniu członkostwa w spółce, związku lub spółdzielni, lecz — co jest szczególnie częste w przypadku członkostwa w zamkniętym funduszu rynku nieruchomości — stanowi inną drogę do lokaty kapitału lub pozyskania świadczeń będących typowym przedmiotem umów zamiany?
- 2) Czy przepis art. 5 ust. 2 dyrektywy Rady 85/577/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie ochrony konsumentów w odniesieniu do umów zawartych poza lokalem przedsiębiorstwa powinien być interpretowany w ten sposób, że sprzeciwia się on krajowym (wynikającym z orzecznictwa) skutkom prawnym w rozumieniu art. 7 dyrektywy, który stanowi, że takie oświadczenie konsumenta o przystąpieniu wykonane poza lokalem przedsiębiorstwa w przypadku odwołania przystąpienia do spółki prowadzi do tego, że odwołujący konsument, w momencie kiedy odwołanie staje się skuteczne, posiada roszczenie przeciwko spółce, związkowi lub spółdzielni o zapłatę należności z tytułu podziału majątku na skutek wystąpienia, tj. otrzymuje kwotę odpowiadającą wartości jego udziału w spółce, związku lub spółdzielni w momencie wystąpienia z (możliwym) skutkiem, że ze względu na rozwój gospodarczy spółki, związku lub spółdzielni zwrócona zostanie kwota mniejsza niż wartość jego wkładu bądź powstanie obowiązek dopłaty przekraczający wartość jego wkładu, gdyż mienie do podziału będzie wykazywało wartość ujemną?

(<sup>1</sup>) Dz. U. L 372, str. 31.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 22 maja 2008 r. — E. Friz GmbH przeciwko Carsten von der Heyden**

(Sprawa C-215/08)

(2008/C 209/33)

Język postępowania: niemiecki

## Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

## Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: E. Friz GmbH

Strona pozwana: Carsten von der Heyden

**Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii**

(Sprawa C-221/08)

(2008/C 209/34)

Język postępowania: angielski

## Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: R.Lyal, W. Mölls, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia